

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: Állatok behajtása, Mihály napi vásár

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023. szeptember 25-29

A projekt tervezett indító élménye: állatok behajtása mozgásosjáték

A projekt várható lezáró élménye: Közös Mihály napi vásár az óvoda udvarán

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink:

Feladataink: Régi népszokások megismertetése, házi állatok átisméltése. Tudástár bővítése. Együttműködés, egymásra figyelés erősítése.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek: egyensúlyfejlesztés, fantáziabővítés,

Munka jellegű tevékenységek

- öltözők és csoportszoba rendben tartása
- udvari játékok helyrepackolása
- naposi feladatok
- önálló terítés a reggelihez és az uzsonnához
- beágyazás a csendes pihenő után
- kicsik segítése a nagyobbak által
- portékák összeállítása
-

Játék

Játék feltételeinek biztosítása

- drámajátékok
- ötletek a játék

tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése

- Állatok behajtása megadott úton fújással, bottal vezetve (ping pong labdák, lufimalacok)
- tehénfejés 5 ujjas műanyag kesztyűvel

•

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • házi állatok megismerése (lakhelyük, táplálkozásuk, kicsinyek nevei) • számold meg, melyik állatnak hány lába van (nagy csoportosok: tedd növekvő sorrendbe) • Miért jó a tehén nekünk? • Fejünk tehenet! (gumikesztyű segítségével) • síkidomok felismerése
---	--

<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Móricz Zsigmond: Török és a tehenek • Bátori Irén: A kíváncsi tehénke • A kiskondás (magyar népmese)
--	--

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • közös tehén készítése tenyérlenyomattal <ul style="list-style-type: none"> • Egészítsd ki a formákat, úgy, hogy egy háziállat legyen belőle! (fantáziafejlesztés, kreativitás növelése) • sertések készítése sodrással, ragasztással • portékák gyártása a Mihály napi vásárra (házitészta gyúrása, zakuszka készítése) •
---	---

<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • a mindennapos testmozgás játécai, feladatai 	<ul style="list-style-type: none"> • Jóga móka Jóga (vásári jóga) • Bringázás (megállás, egykezes tekerés, nagy ívben való fordulás) • Állatos torna (tyúklépés, mászás, kúszás, pókjárás) • Nagy csoportosok: labdapattogatás • Füles labdafogó • labda lökdösős játék
--	---

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Hej a sályi piacon (új körjáték) • Benn a bárány, kinn a farkas (ismétlés)
---	---

Melléklet:

Móricz Zsigmond: A török és a tehének

Volt egy török, Mehemed,
Sose látott tehenet.
Nem is tudta Mehemed,
Milyenek a tehének.

Mi vagyunk a tehének!
Számlálgatja Mehemed,
Hány félek a tehének.

Egyszer aztán Mehemed
Lát egy csomó tehenet.
Csudálkozik Mehemed,
Ilyenek a tehének?

Meg is számol Mehemed
Három féle tehenet:
Fehéret, feketét, tarkát,
Meg ne fogd a tehén farkát!

Én vagyok a Mehemed!

Nem tudta ezt Mehemed,
S felrúgták a tehének!

Bátori Irén: A kíváncsi tehénke

A kert hátsó végében, füves, virágos réten legelt a tehénke. Néha fecske cikázott fölötte, néha rigó fütyült a kerti fán. Békesség, nyugalom volt körülötte. Még a macska is szundikált a padlásfeljárónál, még a kutya is oldalára dülve süttette magát a jó meleg napon.

Egyszer csak füstszag csapta meg a tehénke orrát. Körülnézett, aztán elindult a füst irányába. Meg is érkezett a konyha küszöbe elé. Ilyenkor szokta főzni az ebédet a gazdaasszony.

Mi lenne, ha bemenne a konyhába s megnézné, mi van odabent? - gondolta a tehénke. - Vajon miből főzi az ebédet a gazdaasszony? Szénából, szalmából, fűből vagy korpából? - Még álldogált egy kicsit, aztán belépett a nyitott konyhaajtón.

Az ajtó mellett egy láda állt. A ládán meg szakajtó, tele liszttel. Odább jókora szita, a szitában két tojás, belőlük gyúr majd tésztát a gazdaasszony ebédre.

A tehénke nézte, nézte a szép fehér lisztet. Még sose látott ilyet.

„Ezt megkóstolom” - gondolta s azon nyomban hozzálátott.

De még meg sem ízlelhette igazában, máris tele lett liszttel orra, szeme, nem győzött prüszkölni tőle. Prüszkölt, prüszkölt, a szakajtó lisztet majd mind széjjel fújta. Még a füle is lisztes lett. Olyan volt, mintha bemeszelték volna.

- Talán az oldalát kell megenni - gondolta - nem a tetejét.

Azzal a szakajtó oldalába akart harapni. De alig ért hozzá, a szakajtó felborult és legurult a ládáról. Ami liszt még benne volt, az is mind szétszóródott a konyhakövön.

- Talán emez jobb lesz - találgatta a tehénke s nagy fejét beledugta a szitába.

Hát! Reccs! Odalett nyomban a két tojás, az összetört tojáshéj meg jól megbökdöste a kíváncsiskodó orrát.

- Huh! Miféle karmos étel! - ijedezett a tehénke, s odább ugrott. No hiszen! A láda mellett a vizes padka állt, két teli kanna vízzel. Annak se kellett egyéb, mint egy tehénrúgás. Úgy felborult, mint annak a rendje. A két kanna nagy csörömpöléssel a

földre esett. A víz meg csak folyt, folyt, folyt ... A tehénke nyaldosni kezdte a földről a vizet.

- Ez legalább jó hús - gondolta - se nem porzik, se nem karmol ...

De ekkor már a nagy csörömpölésre kiszaladt a szobából a gazdaasszony:

- Jaj, jaj, mit csinálsz, te cudar? Oda a lisztem! Vége a tojásnak! Úszik a konyhám! - Azzal fogta a seprűt és csihipuhi, jól megtapogatta vele a tehénke lábát, oldalát. Szerencse, hogy a seprű cirokból volt, mert ha vesszőből lett volna, a tehénke még ma is sántikálna. S még a kakas is azt kukorékolná, de még a liba is azt gágogná: „Ni, ott megy a kíváncsi tehén, akinek nem volt elég a legelő!”

De így is megemlegette ezt a napot. Mert ettől kezdve nem járt a kertben szabadon. Kipányválták a kert végébe, s amilyen hosszú volt a pányva, csak addig tartott a kíváncsi tehénke világa.

A kiskondás (népmese) Hol volt, hol nem volt, volt az Óperenciás-tengeren túl, az üveghegyeken innen, volt egyszer egy szegény asszony. Volt annak egy fia. Malacot őrzött volna, ha őrzötte volna, mert csak kárt csinált mindenütt. Nem tudták hasznát venni. Hiába próbált vele az anyja akármit, mindegy volt annak.

Hát ez a teddlenerontsd kondásgyerek meghallotta egyszer, hogy a király annak adja a lányát, aki úgy el tud bújni, hogy az ő lánya nem találja meg.

- No, kiskondás! - mondta magában -, most mutasd meg, ki szült! Sokat nyerhetsz egy kis ügyességgel!

Fel is szedelőzködött, kért egy tarisznaya hamuban sült pogácsát, nyakába kanyarította a cifrszűrét, avval elindult.

Ment, ment, mendegélt, árkon-bokron, hegyen-völgyön keresztül, hol erdőben, hol sík földön. A pogácsa is fogytán volt már, de csak nem talált még a király kastélyára. Megy megint egy álló hétig, már az utolsó pogácsát is megette, de még semmit sem lát.

- Mit csináljak már? Éhen vessek? Ha ezt tudom, el se indultam volna.

Ahogy meg, nagysokára talál egy kutat. A vályúnál ül két fehér galamb. Odamegy.

- No, két fehér galamb! Én most titeket megeszlek, mert majd meghalok éhen!

Azt mondja a két fehér galamb.

- Ne egyél meg, kiskondás! Inkább húzzál nekünk egy veder vizet, szomjasak vagyunk nagyon. Jótét helyébe jót várj!

Úgy rimánkodott neki a két galamb, hogy nem ette meg őket. Húzott nekik egy veder vizet, aztán maga is jóllakott a jó hideg vízzel.

Azzal ment tovább. Amint épp egy nagy pusztaságban vándorolt, talál megint valakit: egy sánta rókát.

- No, sánta róka! Akármi legyek, ha téged meg nem eszlek!

Könyörgött a sánta róka is, hogy ne egye meg: a kisfiának visz éppen egy kis ennivalót.

- Jótét helyébe jót várj! - mondta a róka. - Segíthetek én még terajtd!

A kiskondásnak már düllelt a szeme a nagy éhségtől, de nem bántotta.

Csetlik-botlik tovább a kiskondás. Összekotorászta már az utolsó morzsát a tarisznyából, azt is megette. De mi volt az annak az éhes hasnak!

Útjában akkor messziről meglátott egy nagy tavat. Ő bizony megnézi, hátha lesz ott valaki, valami. Lemegy a partjára, hát ott látja, hogy a víz szélén vergődik, egy kis hal. Odakap nagy mohón, de az azt mondja neki:

- Ne egyél meg, kiskondás, megszolgálhatom én még a te jószágodat! Jótét helyébe jót várj!

Nézte a halat sokáig a kiskondás. Megsajnálta, és visszadobta a vízbe. Huncut dolog az éhség, követi az embert. Ment, ment a legény tovább. Nagy sokára elért a kastélyhoz.

A kapuban ott állt a király. A kiskondás illendően odaköszönt neki, s a király el is fogadta:

- Hát hol járszerre, ahol a madár se jár, te kiskondás? Mi keresnivalód van itt?

Elsorolja aztán a kiskondás, mivégről jár ő erre. Azt hallotta, hogy a király annak adja a lányát, aki el tud bújni előle. Megpróbálkozik ő is, hátha lenne valami sikere a vállalkozásnak.

- Jól van, fiam, jól van! - mondta a király. - De látod-e, itt van kilencvenkilenc próbálkozó, aki itt sínylődik börtönömben. Te leszel a századik, ha nem tudsz elbújni!

A kiskondásba nem szakadt bele a madzag, csak azt mondta:

- Majd lesz valahogy!

Bementek a házba. A kiskondás először is azzal állt elő, hogy bizony ő már nagyon éhes, adjanak neki egy kis ételt.

Aadtak neki annyit, amennyi belefért.

Másnap, ahogy felkelt, megy be hozzá a király, hogy bújjék már el, míg a lány fel nem kel, mert ha felkel, nemigen tud tőle elbújni.

Kászálódik a kiskondás, kászálódik. Egyszer csak ott látja a két fehér galambot az ablaka előtt. Azok azt mondják:

- Gyere, rögtön elviszünk!

A kiskondás rájuk bízta magát. Mentek vele egyenest a nap háta mögé.

Felkészült a királykisasszony is, lement a kertbe, leszakította a legszebb rózsát, perdült egyet a sarkán, és így kiáltott:

- Gyere elé, kiskondás! Ott vagy a nap háta megett!

Hú, ette a kiskondást a méreg. De mit csináljon? Kibújt a Nap háta mögül.

Megvirradt a másnap. Felkelt a kiskondás. Ránézett az ablakra, a sánta róka már ott ágaskodott. Most az várta.

A róka levitte őt hétszer olyan mélyre a föld alá, amilyen mélyre ásni lehet.

Kimegy a királykisasszony a kertbe, leszakítja a legszebb rózsát, s pördül egyet a sarkán.

- Gyere elé, kiskondás, a föld hét mélységéből!

Mit volt mit tenni, a kiskondás előbújt onnan is.

Harmadnap a kishalhoz ment el, a tóhoz. Az levitte őt a tó egyik szögletébe.

De a királykisasszony, ahogy lement a kertbe, leszakajtott a legszebb rózsát, perdült egyet a sarkán, s mindjárt hívta a kiskondást a tó fenekéről.

- Hát végem van! Már az enyém a sötét várbörtön legsötétebb cellája! - mondogatta a kiskondás. - Már ha háromszor megtalált, negyedszer sem tudok én úgy elbújni, hogy rám ne akadjon!

Ám másnap virradóra ott látja az ablaknál az egyik fehér galambot. A galamb azt mondja neki:

- Gyere sebesen! Változzál át egy szép rózsává, én is azzá változom!

Úgy is lett.

Lejön a királykisasszony, keresi a legszebb rózsát. Hát kettőt egyformának talál. Leszakítja mind a kettőt, és a keblére tűzi. Perdül egyet a sarkán, de már nem látja a kiskondást. Perdül még egyet, akkor sem látja!

- No, apám, nem látom a kiskondást. Úgy elbújt, hogy nem találok rá.

- Dehogynem, dehogynem! Perdülj még egyet a sarkadon, hátha meglátod!

Perdült a lány harmadszor is, de perdülhetett volna akárhányat, úgysem találta volna meg a kiskondást.

Akkor a lány kebléről az egyik rózsagalamb formájában elszállt, a másik meg a kiskondássá változott.

A királylány csak nézett csodálkozva. Akkor a kiskondás magához ölelte.

- Szívem szép szerelme! Én a tied, te az enyém! Ásó-kapa-nagyharang válasszon el egymástól!

Megölelték, megcsókolták egymást. Olyanok voltak egymás mellett, mint a bokrétába kötött virág.

Azután lagzit tartottak. S még most is boldogan élnek, ha meg nem haltak.